

2026. március 2. hétfő

***Áldott legyen Isten, mert nem utasította el imádságomat, szeretetét nem vonta meg tőlem.
(Zsoltár 66,20)***

Fil 4,15-20: *Azt pedig tudjátok ti is, filippiek, hogy az evangélium hirdetésének kezdetén, amikor elindultam Makedóniából, az ajándékozás és az ajándék elfogadásának tekintetében egyetlen egyházzal sem volt adakozást és elfogadást is jelentő kapcsolatom, kizárólag veletek, hiszen néhányszor Tesszalonikába is küldtetek szükségleteim szerint. Nem mintha az ajándékot kívánnám, hanem azt kívánom, hogy bőségesen kamatozzék az a ti javatokra. Megkaptam mindent, és bővelkedem. El vagyok halmozva, miután megkaptam Epaphroditosztól, amit küldtetek: kellemes illat és kedves, Istennek tetsző áldozat. Az én Istenem pedig bőségesen gondoskodik majd szükségletekről dicsőségének gazdagsága szerint Krisztus Jézusban. Istenünknek és Atyánknak dicsőség örökkön-örökké. Ámen.*

Igehirdetés: Ajándékozni és ajándékot elfogadni, kölcsönösséget megélni a szeretetben, ez az Istennek tetsző áldozat, írja Pál, jól érzékelhetően hálával eltelt szívvel. Nagy öröme az életünknek, ha megélhetjük azt, hogy az általunk adott ajándék, legyen ez idő, figyelem vagy anyagi természetű dolog, örömteli fogadtatásra talál a másik embernél és szintén nagy öröm és hála van bennünk, amikor a másik ember észreveszi a hiányunkat és a segítségünkre siet, úgy hogy kész erre a fajta kölcsönösségre.

Nem mindig valósul meg a kölcsönösség, de nyitottnak kell maradnunk rá, különben könnyen lehet a mi segítségnyújtásunk megalázó a másik ember számára:

Ha adhatsz: úgy adj,

hogy meg ne alázd a Más

szegényebbségét.

– mondja Fodor Ákos Morálminimum című versében. A jó adásnak tehát kulcsa az, hogy kész vagyok arra, hogy elfogadjak. Talán ezért is sokkal jobb, amikor azt mondjuk a „Köszönöm!”-re válaszul, hogy „Szívesen!” vagy „Örömmel!” ahelyett, hogy „Nincs mit!”. Persze tudom, hogy ezzel azt akarjuk mondani, hogy nem került nagy erőfeszitésembe, vagy azt, hogy természetesnek gondolom, hogy segíthetem, de mégis jobban kifejezi a kölcsönösséget az, ha kifejezem, hogy szívesen és örömmel tettem, hiszen az én örömben már meg is valósul a kölcsönösség: én segíthetem neked és öröm van bennem, mert Te elfogadtad és örömmel „használtad” az én segítségemet.

Talán kicsit ódivatú és a hétköznapokban nem annyira használt szavunk, az irgalom kapcsolódik ehhez. Mit jelent irgalmasnak lenni? Azt, hogy engedem, hogy megérintsen a másik hiánya, nem menekülök el előle, hagyom, hogy visszhangja legyen bennem. Ha tudok, akkor segítek neki, de az is az irgalom, amikor akkor is hagyom, hogy érintsen a másik hiánya és szenvedése, ha nem tudok segíteni, „csak” mellette maradni és figyelni rá. És itt is megvalósul a kölcsönösség: osztozunk a fájdalomban. Ahogy egy mondásunk olyan képszerűen megfogalmazza: a megosztott fájdalom fele fájdalom, a megosztott öröm dupla öröm. Még ha nem is igaz ez matematikai pontossággal, mégis igaz a lényege: akár a fájdalomban, akár az örömben osztozunk megvalósul a kölcsönösség és épül közöttünk a valódi szeretet.

Pál azt is mondja, hogy a kölcsönös és irgalmas szeretet a valódi, Istennek tetsző áldozat. Ezzel utal Ózeásra: *Mert én irgalmasságot akarok és nem áldozatot, és Isten ismeretét inkább, mint égő áldozatokat. (Oz. 6,6),* akit Jézus is idéz: *Menjete, és tanuljátok meg, mit jelent ez: Irgalmasságot akarok, és nem áldozatot! (Mit 9,13)*

A nagybajtban, azzal, hogy kiszórjuk az üveggyöngyöket (az olcsó örömeket) az életünkéből, lesz időnk és helyünk arra, hogy megéljük a kölcsönös ajándékozásból, a kölcsönös egymásra figyelésből fakadó belső örömeket. Valódi békét, valódi örömet és valódi mélységet kaphatunk, hiszen minden szeretet minimum gyanús, amiből hiányzik az irgalom.